

Crossontwerper Eric Winter: "Ik heb de laatste jaren cross country's zien ontwikkelen tot zo ongeveer springparcoursen met afgepaste afstanden. Dat is niet de essentie van een terreinrit! Ik wil natuurlijke hindernissen, en paarden die geleerd hebben hoe ze zich in het terrein moeten bewegen." FOTO

CLAARTJE VAN ANDEL

'Terug naar de toekomst' met crossontwerper Eric Winter

MAARSBERGEN – Crossontwerper Eric Winter (54) was even in Nederland voor de voorbereidingen van Maarsbergen Horse Trials. Vanwege de door hem gebouwde zwaarste military ter wereld in Badminton, kwam er recent veel over hem heen. Hij vertelt wat het hem heeft gedaan en hoe hij de ontwikkeling van de eventingsport graag ziet. Daarnaast geeft hij zijn visie op de cross van Maarsbergen.

'Ik heb geleerd een beetje te denken als een paard'

door Claartje van AnDEL

Vijftien vallen, zeven keer met paard. Een aantal van 32 combinaties dat de cross niet uitrijdt. Neerlands bekendste eventing-ruijter Tim Lips die van te voren zegt zijn paard niet aan dit Badminton te wagen. Wat doet dat met een cross-ontwerper?

Eric Winter zegt: "Wat denk je? Er vielen meer paarden dan ik had gewild. Sterker nog: ik wil helemaal niet dat er ook maar één paard valt. Maar het is ook zo dat de ruijter een eigen verantwoordelijkheid heeft. Sommige ruijters rijden over-ambitieuus. Badminton en Burghley zijn viersterrenwedstrijden. Zij zijn de ultieme uitdaging van het uiterste dat paard en ruijter moeten kunnen. Daar staan die wedstrijden voor. Iedereen weet dat het gaat om de zwaarste wedstrijden ter wereld. De Olympische Spelen zijn gemakkelijker, met een driesterren cross. Tegelijkertijd zijn de sprongen in Badminton nooit hoger dan de maximale 1,20 m, de hoogte van een basisparcours in de klasse M."

Kennis

"Het is geen schande om Badminton of Burghley niet te rijden", vervolgt Winter. "Of om een bepaald paard daar niet te starten. Ik was blij met de keuze van Tim Lips! Het duidt juist op veel kennis van de ruijter over de kwaliteiten en eigenschappen van zijn paard. En op kennis over de kracht, opbouw en status quo van het moment van de combinatie. Dat is de grote verantwoordelijkheid van de ruijter."

Al voor de wedstrijd in Badminton chatte Alice Naber-Lozeman met Eric Winter. Haar paard ACSI Harry Belafonte (Heraldix xx x Zamiro) was heel moeilijk in zijn jonge jaren. Er werd gesproken over Badminton in een nieuwe vorm. Zou hij dat aan kunnen? Winter: "Ik was ervan overtuigd dat hij het ook na de aanpassingen van dit jaar kon. En Alice was daar ook van overtuigd. Ik denk dat Alice op het moment in Harry het beste eventingpaard van Nederland rijdt. En op mijn beurt wilde ik Harry erg graag de gelegenheid geven opnieuw te schitteren in Badminton. Dat is gelukt."

Roots

Toen Winter werd gevraagd als opvolger van crossontwerper Giuseppe Della Chiesa in Badminton, wilde hij – toen hij van zijn verrassing bekwamen was – graag één ding: de cross country terug brengen naar zijn roots. "Wat was eeuwen geleden het oorspronkelijke doel van een terreinrit?", stelt hij een wedervraag. "Dat was een boodschap zo snel en veilig mogelijk door het terrein brengen. Door het natuurlijke terrein met heuvel op, heuvel af en alle terrein-eigenaardigheden van dien. Maar ik heb de laatste jaren cross country's zien ontwikkelen tot zo ongeveer springparcoursen met afgepaste afstanden. Dat is niet de essentie van een terreinrit! Ik wil natuurlijke hindernissen, en paarden die geleerd hebben hoe ze zich in het terrein moeten bewegen. Dat is voor mij de basis van een cross. Daarom heb ik de cross van Badminton van dit jaar 'terug naar de toekomst' genoemd."

"De beste ruijters deden het geweldig. Zij communiceren in de cross zonder woorden", vervolgt Winter. "Als ik naar Andrew Nicholson keek of Ingrid Klimke, hoe zij weer rondreden, hun paarden perfect aanvoelend, werd ik heel blij." (Nieuwzeelander Andrew Nicholson met Nereo won de wedstrijd, met Qwanza werd Nicholson twaalfde. Ingrid Klimke werd met Horseware Hale Bob negende, red.)

Freaky

Zelf reed Eric Winter als ruijter zowel Badminton als Burghley in 1990 en 1991. Hij deed dat met Wayward Spirit. "Het was een 'freaky horse'", zegt hij. Een paard dat om te beginnen al een vinger afbeet van zijn nieuwe eigenaresse, die hem kocht op een veiling in Leicester. Omdat zij er weinig mee kon beginnen, ging Winter hem voor haar trainen en starten. Allereerst in het springen. Zijn eigenaresse wilde liever een start in de eventing en dat bleek een schot in de roos.

"Ik heb geleerd een beetje te denken als een paard", zegt Winter. "Een heel speciaal karakterpaard is nergens bang voor, niet voor jou en niet voor wat anders. De kunst is om hem aan jouw kant te krijgen. Zodat zo'n freak op een gegeven moment gaat denken dat het leven best leuk is, als hij met zijn onverschrokkenheid en lef gewoon mag doen wat jij hem laat doen. Iets wat hij ook het liefste doet! Voor de echte top in alle disciplines, maar zeker in de eventing, moet je uitvinden wat je paard het liefste doet. En dan zo'n band met je paard proberen te ontwikkelen."

Natuurlijk inzicht

Winters vader was schoenmaker. Hij zag in een kapotte schoen onmiddellijk wat het kon worden. "Op oudere leeftijd gebruikte hij dat natuurlijke inzicht bij het opknappen van een oud Engels farmhuisje. Hij zag gewoon wat er in het verborgene al inzat", vertelt Winter.

Die eigenschap heeft Eric Winter misschien wel van zijn vader geërfd. "Ik pas hem in elk geval toe in het terrein bij het zien waar hindernissen eigenlijk heel vanzelfsprekend als het ware bijna horen", vertelt hij.

Maarsbergen

Voor Maarsbergen Horse Trials heeft Eric Winter twee hoofdzaken in zijn ontwerp toegepast. De eerste is uiteraard dat het terrein optimaal gebruikt wordt, met stukken door het bos en over de open vlakte. De tweede is dat er van een bepaald centraal punt voor het publiek zoveel mogelijk hindernissen zichtbaar moeten zijn. Nu is vanaf de waterhindernis via de route met serpentine bijna 50% van de sprongen te zien. "De combinaties gaan een paar keer heuvel op, heuvel af. Het terrein doet bijna Engels aan, zo specifiek en mooi! Ook de oude dikke bomen geven iets historisch en specifiek aan dit terrein van Landgoed Maarsbergen. Evenals natuurlijk het kasteel", zegt Eric Winter. Hij besluit: "Nederlanders kunnen dus gewoon 'op het continent' blijven voor zo'n mooie Engels aandoende wedstrijd in het laatste weekend van juni. Veel grote Engelse eventingwedstrijden zijn trouwens commercieel georganiseerd, maar Maarsbergen is een echte familiewedstrijd met heel veel vrijwilligers en liefde voor het evenement en de plek. Ik hoop hier nog heel lang te ontwerpen."